

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

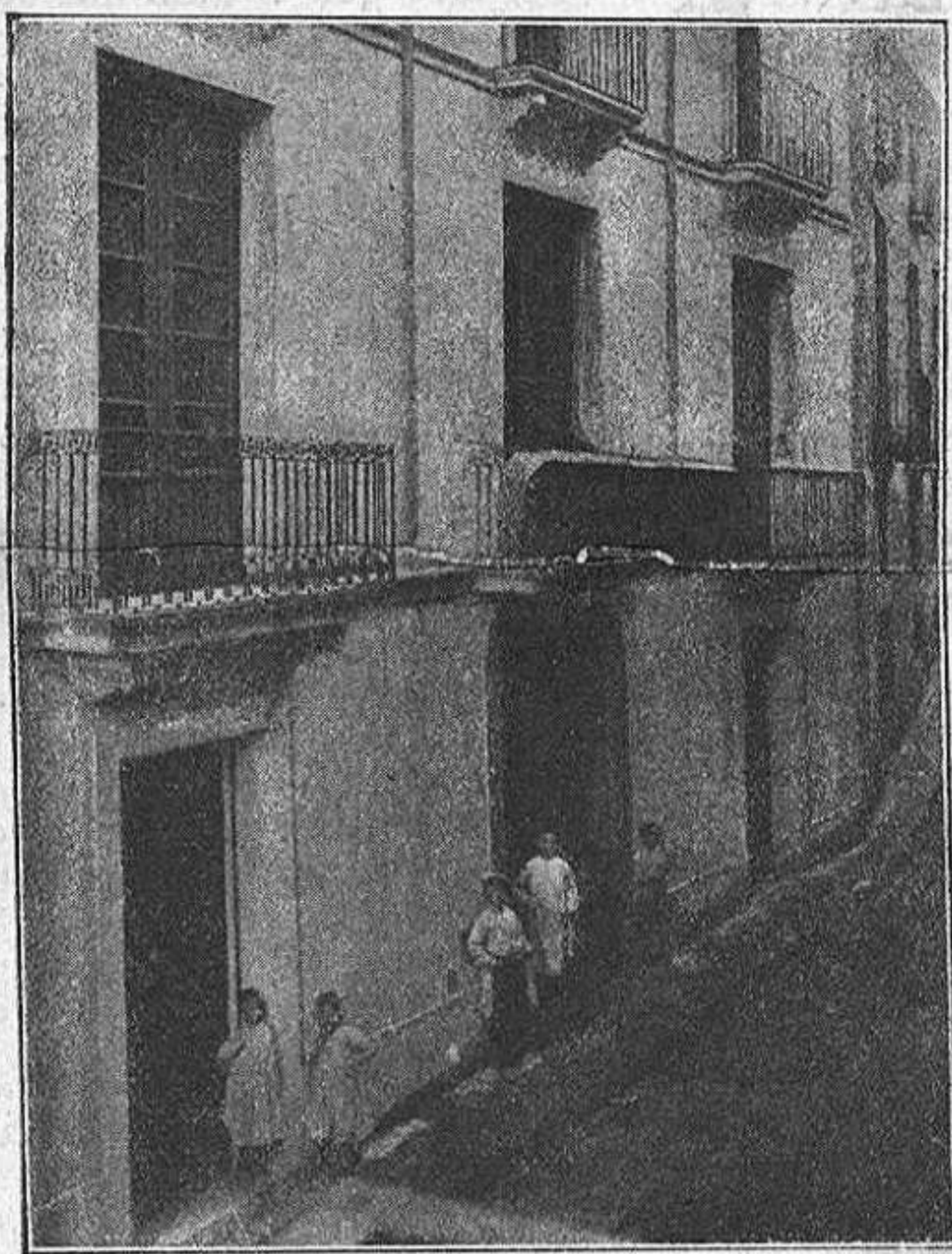
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

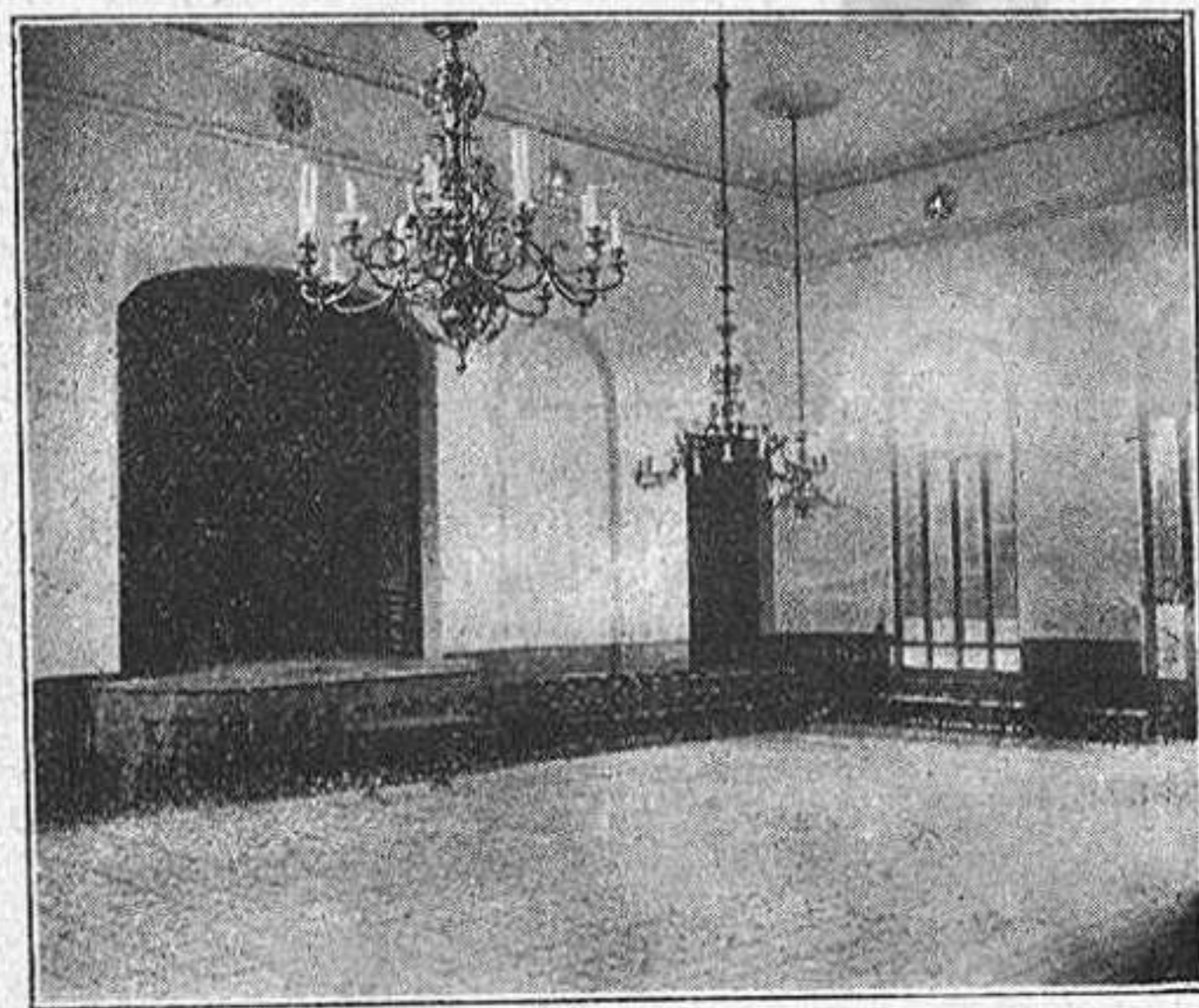
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

TARRASSA LA CASA DEL POBLE

Fatxada del edifici.

Gran saló de sessions.

Jardí y café d'estiu.

DE DIJOUS A DIJOUS

PER un cinematógrafu destinat a donar idea del estat moral d'Espanya durant la Restauració, quinze pel·lícules mes hermosas las que actualment estan exhibintse a Madrid ab ocasió de la estafa dels 50,000 duros del *Cantineru*!

May, ni en las épocas de major corrupció social, s'es del domini públich y corra ja de boca en boca. Uns timadors d'*alto copete*, secundats per senyors aristocráticos, fillas, germanas y parentas de coneguts personatjes que han ocupat altíssims llocs en la milícia y en la governació del Estat, estafan, valentse d'una lletra falsa, 50,000 duros a un ricatxo de la cort, y al descubrirse'l delictu, ¿quins resultan ser els encubridors y fins cómplices dels estafadors?

¿Quins?... ¡Admirínse! Agents de policia, inspectors, encarregats precisament de perseguir als autors del timo; dependents de l'autoritat gubernativa y judicial que, veient ara esqueixada la grúa, se treuen mútuament els drapets al sol y s'acusen els uns als altres d'haver cobrat diners procedents de robos, d'haver comprat objectes robats, d'haver facilitat, mitjansant recompensa, la fuga de timadors detinguts... Un munt de porqueria, davant del qual no hi ha mes recurs que tancar els ulls y taparse'l nas: tan asquerós y repugnant es el quadro que a la nostra vista 's presenta.

Las autoritats superiors, el governador, els mateixos ministres, tractan—diuben—de posar en clar totas las interioritats del assumpto, per fondas que siguin, y fer un escarment serio, caigui qui caygui... Pero a última hora s'assegura que l'escándol ha adquirit tals proporcions y que ademés apareix embolicada en el ho gent de tal naturalesa, que'l Govern ja no sab per quin cantó tirar.

¿Qué s'hi jugan que després de molt remenar noms y de proferirse furibundas amenassas, la cosa acabarà en punta y al últim s'averignará... que no 's pot averiguar res?

Prénguinse nota y ja veurán com no m'equivoco. Poch a poch se calmará l'alborot; las acusacions haurán de retirarse per falta de probas, la policia quedarà en el lloch honorable que li correspón y per fi de festa vindrá a resultar que aquí «todos son hombres de bien.»

Pero 'ls 50,000 duros del *Cantineru* «no parecían» per en lloch.

Es dir, una especie de segona edició—y que se'm dispensi si alguna de las parts comparadas pot sentirse ofesa per la comparansa—una segona edició del famós bullit del *honor municipal*.

Com si ho vegés.

La estúpida *novatada*, costum que a despit del progrés existeix encare en la Marina espanyola, ha donat ocasió a alguns alumnos de la fragata *Asturias*, anclada al Ferrol, de demostrar la delicadesa dels seus instints.

Com tothom sab, la *novatada* es una serie de bromas pesadas, que 'ls aspirants antics obligan a sopar als *novatos* que ingressan en la dotació del barco. Pero aquesta vegada las bromas han sigut tan salvatjes y brutals, que s'explica la tolerancia dels superiors del barco al comportarlas sabent que 'ls senyorets que las realisavan perteneixen a familias molt distingidas de jefes de l'Armada.

Secontan horrors. A un pobre *novato* l'han penjat lligat de mans; a un altre l'han arrastrat pels pès a un altre li han foradat las orellas... Fins n'h'ha hagut un que ha sigut atormentat ab ferros cients...

No obstant, hi ha aixó. ¿Cóm evitarlas aquestas accions, si 'ls seus autors son fills de personatjes de molta influencia en la Marina?

Es una viva llástima que aquests aprofitats senyorets, en lloch de tirar per almirants, no tirin per... l'altra cosa. Aixís, el día que, per exemple, al riu de Montjuich hi hagués algún pres testarut i eno volgués cantar ó que no sapigués res, ¡quina raó per desarollar las sevas aptituts y posar de llullu la seva inventiva de cafre!...

Trant tres ó quatre días hem viscut ab l'ay al oremen que d'un moment al altre tot el poble de lencia, unit com un sol home, 's llansés al ar.

¿Tíu d'aquest temor? Un incident del famós viude don Alfonso. Héusel aquí, explicat en pocas palabras.

A a l'rey a Valladolid, y al entrar en la població njar al alcalde al seu cotxe. Pero entra després Palencia, y l'enyor batlle es eliminat del cotxe.

¿ans sant Nen y sant Non?... ¿Ne volen d'indigó entre 'ls honrats palentins?... Que aixó es hurnos, que Palencia no 's mereixia aquest des, que tot se deu a intrigas de Valladolid, de sitja, com sempre, de pujarnos a caball.

litat semb'ava un galliner. Tothom parlava

de dimitir: l'arcalde, l'governador, el diputat, els municipals, els serenos...

Afortunadament, després de mil anadas y vingudas, y entrevistas y conferencias, l'agitació ha pogut ser sofocada, y Palencia, encare que fondament ferida en el seu amor propi, ha renunciat a encendre la guerra civil per lo del cotxe.

¡Bizanci s'ha salvat!

Noticia d'última hora, la darrera que 'l telégrafo 'ns transmet:

«El senyor Romero Robledo ha arribat a Charrani.»

¿Ahont es aixó?... No importa; sigui allá hont sigui, fora temps s'hi estigui el senyor Romero.

¡Charrani!... el seu verdaderi element.

PIF-PAF

¿Sense programa?

LS enemichs de aquest gran moviment republicá que s'ha despertat a Espanya fan tot lo que poden pera veure si logran desconcertarnos. Treuen partit de tot per intentarho. De lo que diu aquest ó aquell personatge de las nostras filas, ó de lo qu'ells suposan que ha dit. De lo qu'escriu aquest ó aquell

periódich en un moment de vehemencia...

Es molt natural: se la veuen al damunt prenyada d'electricitat revolucionaria: ja saben que'l día que descarregui ha d'acabar ab l'edifici ruïnós que 'ls aixopluga, y fan tot lo que poden per esbargirla. El govern apela a las amenassas: els monárquichs a la calma.

Traball inútil. Nosaltres passém perque hi haja dos, quatre, sis individualitats, fins una dotzena, si tant ens apuran, de prestigi y representació que no hajan acceptat l'unió concertada en la memorable Assamblea del 25 de mars; nosaltres passém perque n'hi haja altrs

Junta Directiva de la Casa del Poble.

La nota de la senmana

No t'espantis, Barcelona, qu' en rigor no hi ha de qué:

aquests inglesos, per ara, no venen a cobrar ré.

se'n van las robas primas,
se'n van els barrets blancs,
se'n va l' humor del poble,
se'n van els últims rais...
Y bueno, y don Dallonsas,
á veure, quàn se'n va?

Segons gent que pot saberho,
els inglesos de l' esquadra
s' han endut la mar de cosas,
unas mes bonicas que altrás.
S' han endut tota la carn
que han pogut trobá a la plassa,
s' han endut tota la fruyta
que de per' munt ens enviavan,
s' han endut tot el ví bó,
s' han endut tots els tomátechs,
s' han endut tots els retratos
de xulos y noyas macas,
s' han endut totas las vistas
de Barcelona y Ensanxe
y finalment s' han endut
tota la moneda falsa.

C. G.

L'almirall inglés va visitar la colecció zoològica del Parch y, segons un periòdich, lo que mes li cridá l' atenció sigueren els lleons y las coleccions de gallinas.
No sé si l'almirall de l' esquadra cultivarà l' género simbòlich.

En cas afirmatiu no dupto que haurá vist en els lleons y las gallinas del Parch, la representació dels dos polos de un poble de lleons que ha acabat per convertirse en un poble de gallinas.

Perque's vegi quina consideració guarda l' govern ab els pobres repatriats, citarém un cas que ha passat á Tarrassa.

Un d' aquells pobres minyons, que á Cuba va deixarhi la salut, y que venia alcansant una cantitat respectacle per soldada y plusos de campanya, va formular la seva reclamació, y li van arreglar els comptes de tal manera que d' ells se dedueix qu' en vestuari va gastars'ho tot, com si hagués estrenat un vestit de rayadillo cada día.

Resultat, qu' en lloch de donarli lo qu' es ben seu, encare li reclaman 25 pessetas.

Barlats els pobres quintos, foren conduhits al degolladero.
Y pels que van salvarse de la mort, la burla dura encare.

Y durará, fins que vingui la República salvadora, á ferlos plena justicia.

Llavoras se complirà l' adagi francès: Bé riurá, qui sigui l' darrer que rigui.

Un detall de la visita del rey á Soria:
«Entre los alcaldes de los pueblos del distrito despertaron la curiosidad del rey el de Villaciervos, vestido con capa y montera blanca, y el de Fuente Armejil, que vestía un jaique estilo árabe.»

«Ambos se arrodillaron delante del rey, santiguándose con gran fervor.»

Ab arcaldes mitj vestits de moros, que s' ajonellan y se seayan davant de la majestat real, no hi ha dupte qu' está ben assegurada la monarquia.

La monarquia ab vistas á la civilisació europea.

El famós Alba, secretari que sigué de la Unión nacional y sub secretari avuy de n Villaverde, trobantse á Valladolid, ab motiu de la visita regia, va caure, fentse mal en un genoll, lo qual l' ha obligat á fer llit.

¡Quina pega!
No poderse agenollar davant del tronol...

Consolis recordant els versos del romancer:
«Ya le quemán, ya le sajan por do mas pecado había.»

Y cito 'ls versos del romancer, porque al últim se n' haurá de convencer. Tot lo que ha fet, tot lo que fa y tot la que fassi en honor de la institució; son romansos.

En Silvela mereix una estátua.
¿Preguntan per qué?

Senzillament, pel gran empenyo que desplega en que 'l seu antich rival, l' altre Paco, 'l pollastre d' Antequera sigui elegit president de las Cortes.

Es un cop de mestre.

Perque'n Silvela, l' inventor de la teoria de la selecció, no podia triar mes bé, per entusiasmar als seus partidaris, y sobre tot per captarse l' apoyo deidit de las classes neutras.

En un moment s' olvidan quinze anys de rivalitats y de insults. En un moment se fan las paus entre 'ls dos comparses. La daga florentina y la teya sevillana ab que amenassavan treure's las tripas, servirán pera destrossar el gall del pressupost, asseguts els dos compinxos en la mateixa taula.

Aquests exemples edificants únicament se veuen en las monarquías, quan arriban á son major grau d' esplendor.

L' escena á Lourdes.
Davant de 3,000 personas, un ensoanat va donar una tremenda pallissa al secretari del bisbe de Tarbes.

Com es de creure que l' hi ompliria 'l cos de blaus, pot ben citarse 'l cas com un miracle.

Perque l' apallissat podrá dir:
—Vaig anar á Lourdes de simple secretari del bisbe, y n' torno convertit en un conclave de cardenals.

A dos treballadors que treballan en els tallers de la Companyia del Nort á Valladolid, desde l' any 1853, el rey els hi va imposar una creu.

¡Qué mes creu que la de venir treballant per espay de mitj sigle, sense haver pogut passar de la categoria de simples treballadors!

Un episodi conmovedor del viatge regi, que relata un chico de la prensa en els següents termes:

«Cuando íbamos por la carretera, una ráfaga de viento se llevó el sombrero del rey, que fué á dar en un charco.
»Cuando se lo devolvían lamentando el percance, D. Alfonso contestó alegremente:
—»Ojalá cayera siempre en el agua. Esto probaría que habría mucha en España!»

Y afegeix el chico de la prensa, pera posar de lleu tota la penetració de la frase regia:
«Esta frase del rey demuestra que conoce el estado sediento de nuestros campos, y á la vez que tiene aficiones eminentemente agrícolas.»
¡Y tal com ho demostrá!

Jo per la meva part me dono per absolutament convenut, celebrant de passada, que sigüés el sombrero lo que li vaja caure dintre del bassal.

Per aquests cassos, fan bé 'ls reys quan van d' excursió, en no posarse la corona.

El senyor Silvela, en una conferencia que ha tingut ab un redactor de La Patrie va fer grans elogis de n Villaverde y de la seva política.

Aixó no ha d' extranyar á ningú. Lo mateix diria en Villaverde de l' home de la daga el día que convingués.

Llops ab llops may se caixalan diu el ditxo, y es vritat: nostras polítichs se tenen un carinyo immens... ¡bestial!

A Málaga, 'ls marinos inglesos han fet grans simulacros de desembarch. Aquí no n' han tingut prou ab aixó; algú s' ha fixat que 'ls oficials de la esquadra s' entretenian prenent midas, y tot era apuntarnos las ulleras.

—¿Per qué prenen tantas midas?

—Un curiosos els preguntava.

—Perque us tenim compassió, y volém féuse unas calsas.

Ab motiu dels cassos de peste bubónica ocorreguts, alguns ports espanyols han declarat brutas las procedencias de Marsella.

Ab aixó, ara, si 'l govern ho agafa al peu de la lletra tindrà suficients motius per prohibir... La Marsellesa.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—A-ma-ny-a-gat.
- 2.ª ANAGRAMA.—Penas—Pensa.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Portadoras.
- 4.ª ROMBO.—
M
G A T
O R R E A
M A R I A N O
T R A C A
A N A
O

5.ª GEROGLÍFICH.—Per avespas els avespsés.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Lola Rovira. Tres petits estudiants, S. Casellas G., Un petit republicà, Ll. Carbó C., Tisman, Mameluco de Palafrugell, Juanita Brillas, Joseph Ariza, Sisqueta Pons, Bernardino Humet, A. Cararach y Francisco J. R.: Ay, no, no.

Caballers: Un altruista, Terseto del trust, Palau y Gimenez, Camamilla, F. Joanet, J. Gorina R., Isidro Rebull, Joan Catau, Venturita Cuesta, Emilia Gual, Enrich Doménech y A. Ribas Ll.: Ay, sí, sí.

Caballers: A. Ll., E. A., F. O. y S., M. A., Noy de la Pega, M. G., S. P. A. y Clarinet: Rebutis els originals. Un milió de gracias.

Caballer: Amadeo: Algo s' aprofitará.—G. Perocafo & Ras: La de las despedidas va millor, pero no va del tot bé.—R. Reclitre: Are que en catalá las hem entesas, ve'yém que son poca cosa.—Rafael Moragas: No estém per cántichs floralescos.—Pepis: Tants recados y expresions al bisbe.—La Festa major de La Bisbal: No va.—Salvador del Parque: L' avi no faria millor.—J. S.: Rebut y entregat.—Manel Cases: Alló de la vassa es molt brut. Lo demés es insustancial.—J. C.: No 'ns plau.—Noy de la Sal de Premiari: Pebre, es lo que 's necessita.—Siset del Barbé: Pot ser tan barber com vulgui, pero 'l pèl no 'ns el pren, per xó.—B. Costa G.: Hi falta ritme.—L. Remoloc: Defectuosa.—Antolí B. Ribot: Son poch epigramatichs y no tenen novedat.—C. B. F.: Aixó del foch y neu está massa bé.—Ll. Pahissa y T.: S' hauria de fer de cap y de nou. Si 'ns poguessim entretenir en aquesta mena de correccions, ab molt gust li tocaríam.—J. Costa y P.: Gracias del paquetet.—Lo fusteret: Inconrregible.—Lluís G. Salvador: Gracias.—Tóful: No n' hi ha de cuysts.—J. Sirols: Uy, qu' es magre!—Ildefons Fericle: No 'ns proban aquesta mena d' ayres.—M. Girbau: Sentim que 's tracti d' un difunt, pero aixó no quita que 'ls versos estiguin malament.—M. Revoltós: Anirá, pero no li puget assegurar quan. Depén del espay. Ah, y gracias!—Joanet de Gracia: No va malament; miraré d' aprofitarla.—Padri Drapayre: Enviat y disposi. ¡Vintinch saymas, no sabrá qué fer-ne!—Trompetilla, R. C. y Xirimina: No podém insertar las sevas cartas per varias rahóns.

Dissapte, 26 de Setembre

NÚMERO EXTRAORDINARI

LA CAMPANA DE GRACIA

Notas gráficas d' actualitat — Ilustració selecta Text variadíssim

8 pàgines = 10 céntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª